מידי דסוס אשמיעם קול. שבועת העדות ושבועת ביטוי דאיתנהו כמי בקרבן עולה ויורד ואין טוענ על זהונן על מיתה ולא כרת: **אמר קרא בה.** "לכל טומאתו אשר יטמא בה" בעניגא דעולה ויורד כתיב: **נאימא.** חיובא בתרומה היא ובה למעוטי מקדש והואיל וזהנו כרת לא מסגי ליה בעולה ויורד אלא קבוע לעניין שוה: **עליה דרבי.** משום דהוא יליף לה שפיר: **אקבא לעני מיס.** בקרבן עולה ויורד כתיב (ויקרא ה) "לו בנבלת חיה טמאה לו בנבלת בהמה טמאה" ודי אם הייתי קורא "בנבלת חיה טמאה" שנכתב ראשון ולא היה צריך לחזור ולכתוב "בהמה" שהרי בהמה בכלל חיה שנא' (שם יא) "זאת הַחַיָּה אשר תאכלו" וסמיך ליה "כל בַּהֵמָה מפרסת פרסה": **ונאמר לכן.** בחולין קדשים בטומאת הגוף בנו את להרן (ו) זנפש כי תגע בכל טמא בטומאת אדם או בבהמה טמאה ואכל מבשר זבח השלמים: **אימא תרומה נמי אתקבאי.** דאיכא בכל קדש" ודרשינן "בכל" לרבות תרומה שאסורה לטבול יום כגון יולדת בימי טוהר שלה שהיא טבולת יום אחרוב שאין לה הערב שמש עד מלאת ימיה שמביאה למחר כפרתה: **מקדש לא ממעטינן.** מדין קודש שכן ביאתו בכרת כאכילת קודש: **שכן אכילה.** וחיובו ע"י אכילה הוא: **שלש בריאות בשלמים.** בחולין בטומאה אחת בחמור אל הכהנים "כל אים אשר יקרב מכל זרעכם אל הקדשים וגו' ואמרינן בזבחים בפ' רביעי (דף מה:) דהא "יקרב"=אכילה הוא ומהו יקרב ברחוי להקרבה שהוקדש בכלי ונתנים בו את אהרן "והנפש אשר תאכל *מבשר זבח השלמים וסמיך לי' והנפש כי תגע בכל טמא" ובתרוייהו כתיב "ונכרתה": **אתת לכלל.** הויא לאל הקדשים" שכלל את הכל ואתת מן הנתים לפרט ומדה זו נדרשת בתורת כהנים בתחלת הספר דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד כו' כיצד "והנפש אשר תאכל מבשר זבח השלמי' וגו' והלא שלמים בכלל כל הקדשים היו ולמה יצאו להקיש אליהם מה שלמים מיוחדין קדשי מזבח אף כל קדשי מזבח יצאו קדשי בדק הבית שאין חייבין עליהן משום טומאה, ות"ת למה אין נידונים בכלל ופרט ואין בכלל אלא מה שבפרט שלמים אין מידי אחריגא לא? משום דמרוחקין זה מזה בשני ענינים וכך מפורש במנחות בפרק כל המנחות באות מלה (דף יה:) דהיכא דפרט מרוחק מן הכלל נידון במדה זו ללמד על הכלל וכו' (*) ואם תאמר מה בין זו למדת "כלל ופרט וכלל" שאתה דן כענין הפרט-הרבה יש, שמדת בענין הפרט בתה להוסיף על הפרט בכלל אחרון דברים אחרים שאין כתובין בו, ווו בתה לגלות על הפרט ולא להוסיף עליו, ודברים רבים למידין במדה זו שאינן באין במדת "כענין הפרט" כגון בהבערה שאנו אומרים "לאתה יצאתה" ובמדה זו היא בתה *הבערה בכלל היתה ולמה אליה ולגלות על כל הכלל שכשם שחייב על הבערה בפני עצמה כך חייב על כל אב מלאכה שבכלל בפני עצמו: **ואתה לטומאה שכתובה בתורת כהנים כו'.** ואתה מן הכריתות האלו שהיא יתירה נכתבה לגלות על הטומאה הכתובה אצל עולה ויורד וקמה הכתוב ולא פירש על איזו טומאה חייבתו תורה קרבן, הופיע כרת ללמדך שלכפר על כרת זה הוא בא שהוא טומאת קדש: **(אם אינו ענין כו') לדברים שאינן נאכלין.** כגון עצים של מערכה ולבונה וקטרת אם אכלן בטומאה חייב: **ולר"ש דאמר כו'.** במסכת זבחים בפרק ב"ש (דף מה:): **הואיל ואמר ר' שמעון כו'.** חטאות הפנימיות כגון פר ושעיר של יום הכפורים ופר כהן משיח ופר העלם דבר שטעונין הזיה בפנים על הפרוכת ועל מזבח הזהב: **כשלמים.** משום דפיגול בשלמים כתיב ילף ר"ש מינה שאינה טהגת בחטאות הפנימיות: **שלש טומאות.** בהגך שלש כריתות כתיב בכל חדא "וטומאתו עליו": **כתיב הכא.** בעולה ויורד: וכתיב

עולה ויורד נייתי. וא"ת קרבן קבוע נמי ה"ל למיפרך דנייתי מידי דהוה אשפחה חרופה דליתי בה כרת ומייתי קרבן קבוע וי"ל דהתם אסם הוא דמייתי ולא חטאת: **מקיש** מקדש לקודש. ובאכילה דקודש אייתי קרא כדאמר בפר' בתרא דמכות (דף יד:): **ואימא** לף תרומה. דכתיב בכל קודש משמע לפי סוגיא דשמעתין דהאי קרא אייתי בין בתרומה בין בקודש ותימה דסוגיא דמכות (שם) מזכתת דלא מייתי בתרוייהו דר"ל מוקי ליה בקודש גרידא ורבי יוחנן בתרומה גרידא וי"ל דסוגיא דהכא כברייתא דת"כ דתניא התם בכל קדש לא תגע יכול אף במעשר ת"ל ואל המקדש לא תבא מה מקדש דבר שיש בו נטילת נשמה אף כל כו' יצא מעשר אי מה מקדש הנכנס בו בטומאה עונש כרת אף קודש האוכלו בטומאה עונש כרת יצתה תרומה ת"ל בכל קדש לרבות את התרומה אלמא בהדיא מוקי קרא בתרוייהו וה"ה דהוה מצי למיפרך לפי סוגיא דמכות הגיחא לר"ל אלא לר' יוחנן דמוקי לה בתרומה מת"ל: **אחת** לכלל ואחת לפרט. פירש בקונטרס וא"ת כלל ופרט ואין בכלל אלא מה שבפרט ואגב דיהטייה לא דק דה"ל להקשות פרט וכלל הוא ונעשה כלל מוסיף על הפרט דהפרט בלו וכלל באמור ומה שפי' דמדת כלל ופרט המרוחקין אינה כמדת כלל ופרט וכלל אין נראה דבפ' נגמר הדין (סנהדרין דף מו:) מוכיח דריבה ומיעט הוי כמדת כלל ופרט המרוחקין ובקונטרס נופיה פירש לעיל (דף ז:) דריבה ומיעט שוה למדת כלל ופרט וכלל וא"ת כיון דמדת כלל ופרט המרוחקין זה מזה שוה למדת כלל ופרט וכלל א"כ לא הוה לן למעוטי קדשי בדק הבית לבד אלא ה"ל למימר מה שלמים מיוחדין שיש להן מתירין כדדרים ר' שמעון לקמן גבי פיגול ונצרך כרת שלקחי לדברים שאין להן מתירין ומנ"ל לאוקמה לטומאה הכתובה בתורה סתם לו לדברים שאינן נאכלין וי"ל לדברים שאין להם מתירין לא לצריך דבפ' ב"ש (זבחים דף מד:) מרבי להו מאשר הם מקדישים ולספריס דגרסי התם דמרבו להו מוקל הקדשים לא יתכן דהאי קרא גופיה מוקמינן ליה הכא לכלל: **תנהו** ענין לטומאת מקדש. אבל לתרומה ליכא למימר דכרת בתרומה ליכא ומיהו בסמוך דנפקא לן מטומאתו קשה דטומאה בתרומה וכ"ת משום דכתיב גבי כרת הכי נמי כתיב גבי אכילה ומיהו עדיפא מינה פריך: **ואחת** לדברים שאינן נאכלין. ולזהרה מוהבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל דדרשינן בפרק רביעי דזבחים (דף מו:) לרבות עצים ולבונה: · לי נמי כרת לא בעי לזהרה מידי דהוה אפסח ומילה: **אתיא** טומאתו טומאתו. ותמ"ג דגבי תרומה נמי כתיב טומאה בפרשת אמור אל הכהנים שמא אתי לדרשה אחריתי וא"ת ולר"ל דלא גמר ג"ש דטומאה כדאמר בפרק בתרא דמכות (דף יד:) מנליה וי"ל דאתא ליה מהיקשא דלעיל מבכל קדש לא תגע דלא מוקי ליה בתרומה כלל כדמוכח התם וא"ת ולמה לן השתא בנין אב דהואיל ועשה והזהיר בברייתא דלעיל וי"ל דברייתא נמי סמיך אהך ג"ש ונקט בנין אב לאפוקי משאר עבירות ולילמדיך

מתניתין

פרקיות טומאות בטומאים לאה

רבינו חננאל

מידי דהוה אשמיעת קול ואביטוי שפתים. שהיא ו)שבועה ואין בה כרת חייבין בה קרבן עולה ויורד. אמר קרא בה וגו'. ואתא רב לפיפשמיה מתא דרבי. דתניא רבי אומר אקרא אני. פי' כיון שריבתה התורה בהמה בכלל חיה וחיה בכלל בהמה כו'. פירשנו זו בפרק אלו טרפות. מאחר דכתב קרא או בנבלת חיה טמאה. למה לי למכתב או בנבלת בהמה טמאה. אלא נאמר כאן בהמה טמאה. ונאמר להלן בשלמים ונפש כי תגע בכל טמא בטומאת אדם או בבהמה טמאה או בכל שקץ טמא ואכל מבשר זבח השלמים וגו' מה להלן בטומאת קדש אף כאן ז)בטומאת בהמה טמאה אכילת טומאת קדש ואתקש מקדש לקדש דכתיב בכל קדש לא תגע ואל המקדש לא תבא. ואימא תרומה דכתיב בכל קדש ואמרינן לרבות את התרומה: אמר קרא אשר יטמא בה. בה ולא בתרומה. איטמא בה ולא במקדש כו'. קדש ומקדש תרוייהו כרת כתיבא בהו. ולאפוקי תרומה דליתי בה כרת. אדרבה קדש ותרומה תרוייהו בני אכילה נינהו. לאפוקי מקדש דנגיעה היא: שלש בריתות. והנפש אשר תאכל בשר מזבח השלמים אשר לה' וטומאתו עליו ונכרתה. וכתיב ואכל מבשר זבח השלמים אשר לה' ונכרתה. וכתיב כל איש אשר יקרב מכל זרעכם אל הקדשים אשר יקדישו בני ישראל לה' ונכרתה. פי' דברים שאין נאכלין. עצים ולבונה וקטרת וסמורש בתורת כהנים. ר' (שמעאל) [שמעון] אומר מה [שלמים] מיוחדין שהן ראוים לאכילה וכו' יצאו עצים ולבונה וקטרת שאינן ראוין לאכילה. ואסיקנא אלא אמר רבא אתיא טומאתו טומאתו כתיב הכא בקרבן או כי יגע בטומאת אדם לכל טומאתו אשר יטמא בה

ז) אוני ל"ל שהוא איסור לאו ואין כה כרת וכו'. ב) ל"ל אף כאן זה שכתב בנבלת בהמה טמאה מיילי באכילת קודש בטומאה

עין משפט נר מצוה

כז א מי' פי"ח מהל' סנהדרין הל' כד ומיין בהגהות וכל"מ:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ונאמר וכו' (*) להרן ונפש כו' ר"ל דן אל הבכלל כן ל"ל דבר אחר הבנין ג"ש בכל ... דן אוא בין הכל ... גלוין

השי"ם

רש"י ד"ה אחת לכלל וכו' הבערה בכלל היתה. שבת דף ע ע"ב:

עולה ויורד ניתי מידי דהוה אשמיעת קול ואביטוי שפתים אמר קרא בה בה=למעוטי תרומה אימא בה למעוטי מקדש דלא סגי ליה בקרבן עולה ויורד עד דמייתי קרבן קבוע קרי בא עליה דרבי דולה מים מבורות עמוקים דתניא רבי אומר אקרא אני חיה, בהמה למה נאמר כאן בהמה טמאה ונאמר להלן בהמה טמאה מה להלן טומאת קודש אף כאן טומאת קודש, אשכחן טומאת קודש, טומאת מקדש מנלן? אמר קרא בכל קדש לא תגע ואל המקדש לא תבא איתקש מקדש לקודש הכי תרומה נמי דאמר מר בכל קדש לא תגע=לרבות את התרומה מיעט רחמנא בה אימא בה למעוטי מקדש אמר רבא מקדש לא ממעטינן שכן בכרת כמותה אדרבא תרומה לא ממעטינן שכן אכילה כמותה אלא אמר רבא שלש כריתות בשלמים למה אחת לכלל ואחת לפרט ואחת לטומאה הכתובה בתורה סתם ואיני יודע מה היא-הוי אומר טומאת קודש, ואם אינו ענין לטומאת קודש דנפקא ליה מדרבי תנהו ענין לטומאת מקדש אהא מיבעי ליה לכדרבי אבהו דאמר רבי אבהו שלש כריתות בשלמים למה אחת לכלל ואחת לפרט ואחת לדברים שאינן נאכלין דר"ש דאמר דברים שאינן נאכלין אין חייבין עליהן כרת משום טומאה לאיתויי חטאת הפנימית דס"ד אמינא הואיל ואמר ר"ש כל שאינו קרב עלמזבח החיצון בשלמים אין חייבין עליו משום פיגול, משום טומאה נמי לא, קמ"ל דמיחייב אלא אמרי נהרדעי משמי' דרבא שלש טומאות בשלמים למה אחת לכלל ואחת לפרט ואחת לטומאה הכתובה בתורה סתם ואיני יודע מה היא הוי אומר טומאת קודש ואם אינו ענין לטומאת קודש דנפקא ליה מדרבי תנהו ענין לטומאת מקדש אהא נמי מיבעי ליה איידי דבעי למכתב כרת לכדר' אבהו כתב נמי טמאות דלא סגי לה בלאו הכי אלא אמר רבא אתיא טומאתו-טומאתו כתיב הכא לכל טומאתו וכתיב

ויקרא ה:

"או כי יגע בטומאת אדם לכל טומאתו אשר יטמא בה ונעלם ממנו וטמא ואשם"

[מוצין עמ. מכות יד:]

* ויקרא ה:ב

[זבחים מו. ושם מיתא ר' יוחנן]

* מאיר ... בכל ... בכל ... בכל

ולילטריך ג"ם לאפוקי תרומה וא"ת אמאי לילטריך ג"ם דרבי כיון דידעינן מקדש מג"ם דטומאה גילף קודש מדאיתקש למקדש וליכא למימר תרומה נמי דאמר קרא בה ולא בתרומה דהשתא ליכא למיפרך ואימא בה ולא קודש הואיל וקודש הוא בכרת כמו מקדש אבל תרומה לא דמי למקדש וי"ל דלילטריך ג"ם לאייתורי בה לרבות נבלת עוף טהור דלמעט תרומה לא לילטריך דמהיכא תיתי דמהיקשא דמקדש לא אתי מדלילטריך ג"ם דרבי אבל אי לאו ג"ם דרבי לא הוה מרבינן נבלת עוף אלא אדרבה הוה ממעטינן ליה מכי יגע ובה אתא למעוטי תרומה ומיהו תימה למה לי ג"ם דרבי תיפוק מג"ם דטומאה דלענין קודש נמי דרשינן ליה בפרק בתרא דמכות (דף יד): **יש** לי בענין הזה להביא ג' טומאות. אבתי ליכא טובא כגון אוכל תרומה בטומא' ומתא שמיעא אלא נקט הכי לרבותא דים להביא אע"פ שהן חמורות וכי ממעט להו ממעט נמי אחריני ת"ל נקט הכי אע"ג דלאו טומאה ממש היינו אלא בלשון טומאה נכתבו וא"ת איך יכפר על כולן הא אמר לקמן (דף ח:) כפרה אחת מכפר ואינו מכפר ב' כפרות וליכא למימר דה"ק ים להביא אחת מג' טומאות *דא"כ אמאי לילטריך מטומאה ולא כל טומאה דלא מכפר אלא אחת תיפוק ליה מאחת דדרשינן מיניה לקמן דאינו מכפר ב' כפרות וע"כ איש לן לאוקמה בטומאת מקדש וקדשיו לפי* שחלק הכתוב וי"ל דלא חשיב ב' כפרות אלא כשמכפר מה שקרבן אחר מכפר וכן משמע לשון הקונטרס דלקמן תדע דהא מכפר על הקודש ועל המקדש ולא מיקרי ב' כפרות כיון שאין קרבן אחר מכפר כענין זה: **בע"ז** הוא אומר למען טמא את מקדשי. פירוש קודשת שמי והאי קרא במולך כתיב וקסבר האי תנא מולך הייט ע"ז ופלוגתא היא בפרק אלו הדברים (סנהדרין ד' סד:): **וכפר** על הקדש. אע"ג דמקדש מייריי כדמוכח לקמן בשמעתין מ"מ מדאפקיה רחמנא בלשון קודש שמעינן טומאת קודש ומדאיתקש ליכא למימר דאם כן תרומה נמי: **אי** בשוגג בר קרבן הוא. הכא אתי שפיר דפשיטא ליה דלא מכפר אבר קרבן כדדרשינן בסיפא דברייתא חטאים דומיא דפשעים דלאו בני קרבן אבל לקמן דפריך אסיפא דברייתא גופה דקתני יכול על כל טומאה של קודש וכו' אבר קרבן הוא משמע דבלאו הך דרשה חטאים דומיא דפשעים פשיטא ליה דלא מכפר אבר קרבן ונראה דפשיטא ליה משום דאתי מקל וחומר משעיר המשתלח דמכפר על (ה) כמה עבירות ומרובה כפרתו אע"פ שאינו מכפר אבר קרבן כדדרשינן ביה התם חטאים דומיא דפשעים וכ"ש אבר קטלא ואבר מלקות דלא מכפר כדמוכח התם דאמר חייבי מלקות שעבר עליהן יום הכפורים חייבין ופריך פשיטא מ"ש מחייבי חטאות ואשמות ודאין וא"ת ונוקי כגון דאתיידע ליה סמוך לשקיעת החמה וי"ל דהאי (ג) נמי נפקא לן מסיפא דברייתא דלא אתי ליה: **במזיד** ולא אתרו ביה. ואם תאמר והא לא אתיא לכלל חטאת וי"ל דהשתא דמוקי במזיד לא הוי חטאים אלא פשעים ובפשעים לא בעינן דאתיא לכלל חטאת דכולהו לאו בני חטאת נינהו אבל גבי שפיכות דמים קשיא דמוקי ליה בשוגג ולא אתיידע ליה והא לא אתי לכלל חטאת ואין לומר הואיל ואתי לכלל גנות אתי לכלל חטאת קרינא ביה דהא מוקי להו נמי בהאי דלאו בני גלות נינהו ויש לומר אף על גב דלא אתי לכלל חטאת אין לחוש כיון דאתי נמי לטומאת מקדש וקדשיו דאתי לכלל חטאת וכן משמע לקמן דפריך וליכפר פנימי אדידיה ואדחיטון ואע"ג דכפרת חיטון לא אתי לכלל חטאת וא"ת והיאך אפשר לאוקמה במזיד והא לא משכחת ביה כפרת חיטון דהייטו אין בה ויש בה וי"ל דאין לחוש דמוקמא כפרת חיטון לטומאת מקדש וקדשיו גרידא וא"ת והיכי מצי לאוקמה במזיד ולא אתרו ביה הלא בנדי כהונה מכפרין על אלו ג' עבירות *אפוד על ע"ז כתונת על שפיכות דמים ומכנסים על גילוי עריות וי"ל דבעי למימר דשעיר הפנימי יכפר עמהם וזה בלא זה לא יועיל ואע"ג דלקמן פריך וליכפר פנימי אדידיה ואדחיטון ולא בעי למיפרך וליכפרו תרוייהו אחד דשתי קרבנות ודאי אין סברא שיבואו לכפר על דבר אחד אבל זה אפשר דבגדי כהונה יכפרו עם קרבן דבר אחד: **בשוגג** ולא אתיידע ליה. ואם תאמר והמקשה מה היה סבור דהא כי מוקמינן ליה בטומאת מקדש וקודש אייתי נמי בשוגג ולא אתיידע ליה דהיכא דאתיידע ליה בר קרבן הוא ויש לומר דטומאת מקדש וקדשיו אתי שפיר דאיכא לאוקמה במזיד ואפילו אתרו ביה דליכא *כרת ומשום הכי פריך טפי להאך ג' טומאות דאיכא למיפרך בין בשוגג בין במזיד אבל קשיא דלטומאת מקדש וקדשיו נמי איכא למיפרך אמזיד אי במזיד בר מלקות הוא דחייבי כריתות שלקו נפטרו מידי כריתתן:

גילוי

וכתיב התם *טמא יהיה עוד טומאתו בו מה להלן טומאת מקדש אף כאן טומאת מקדש ואלא "בה" למה ליי לרבות נבלת עוף טהור הא אמרת "בה" מיעוטא הוא משום דמיעוטא הוא אייתי כתיב *או כי יגע דבר נגיעה אין דלאו בר נגיעה לא וכתיב "בה" מיעוטא הוה מיעוט אחר מיעוט* ואין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות: יש בה ידיעה בתחלה ואין בה ידיעה בסוף שעיר הנעשה בפנים וכו': ת"ר וכפר על הקדש מטומאות בני ישראל וגו' יש לי בענין זה להביא שלש טומאות טומאת ע"ז וטומאת גילוי עריות וטומאת שפיכות דמים בע"ז הוא אומר *למען טמא את מקדשי בגילוי עריות הוא אומר *ושמרתם את משמרתי לבלתי עשות מחקות התועבות וגו' ולא תטמאו בהם בשפיכות דמים הוא אומר *ולא תטמא את הארץ יכול על ג' טומאות הללו יהא שעיר מכפר ת"ל *מטומאות בני ישראל ולא כל טומאות מה מצינו שחלק הכתוב מבלל כל טומאות, הוי אומר טומאת מקדש וקדשיו אף כאן בטומאת מקדש וקדשיו דברי ר' יהודה ר"ש אומר ממקומו הוא מוכרע הרי הוא אומר *וכפר על הקדש מטומאות *מטומאות של קודש, יכול על כל טומאה שבקודש יהא שעיר זה מכפר? תלמוד לומר *ומפשעיהם לכל חטאתם" *חטאים דומיא דפשעים מה פשעים שאינם בני קרבן אף חטאים שאינם בני קרבן, ומנין יליש בה ידיעה בתחלה ואין בה ידיעה בסוף' ששעיר זה תולה ת"ל "לכל חטאתם" חייבי חטאות במשמע ואמר מר יש לי בענין זה להביא ג' טומאות: טומאת ע"ז וטומאת גילוי עריות וטומאת שפיכות דמים האי ע"ז היכי דמי אי במזיד, בר קטלא הוא, אי בשוגג בר קרבן הוא? במזיד ולא אתרו ביה, בשוגג ולא אתיידע ליה, גילוי

ונכתיב שתים. בטומאת מקדש בפרשת פרה אדומה: **כה למה לי.** למעוטי תרומה, דמהיכא תיתי לחייבא דמהני לא אחיא שכן כרת: **לרבות נבלת עוף טהור** . המטמאה בבית הבליעה שאם אכלה וגכנס למקדש חייב: **משום דמיעוטא הוא דאייתר.** מיעוט זה בא לרבות כדמפרש ואזיל ואיתרבאי ביה תורה אור

מיעוט: **כתיב לו כי יגע** . בטומאת אדם בעולה ויורד כתיב: **דלאו בר נגיעה.** שאינו מטמא בנגיעה אלא בבית הבליעה על ידי אהילה כדכתיב (ויקרא יז) "אשר תאכל נבלה וטרפה וכבס בגדיו" ומוקמינן לה בנבלת עוף טהור בתורת כהנים ואמרינן התם יכול תטמא במגע ת"ל לטמאה בה אין לך אלא האמור בה שאין לה טומאה אלא אכילתה: **וכפר על הקדש.** בשעיר הנעשה בפנים כתיב באחרי מות: **מטומאות ולא כל טומאות.** והואיל ולא פירש לך על איזו מהם לא מסרן אלא לחכמים לפרש שעל איזו מדבר לא ולמד בבנין אב: **מה מצינו שחלק כו'.** כלומר איזהו מדבר טומאה מצינו חלוקה במקום אחר טומאת מקדש וקדשיו ולקמן מפרש לה היכא: **אף כאן.** שחילק להיות בכפרה ואין שאר טומאות עמה דע שבטומאת מקדש וקדשיו הכתוב מדבר: אף כאן בטומאת מקדש וקדשיו גרסינן ולא גרסינן בחלוק: **ממקומו הוא מוכרע.** אין לתה צריך להכריעו ממקום אחר כי בו עצמו הכריע הכתוב שאינו מדבר אלא בטומאת מקדש וקדשיו: **יכול על כל טומאה שבקדש.** בין שיש בה ידיעה בין שאין בה ידיעה: **מה פשעים שאינן בני קרבן.** שאין פשע אלא מזיד: **אף חטאים שאינן בני קרבן.** יצא שיש בה ידיעה בתחלה וידיעה בסוף והעלם ביניהם שהיא בת קרבן: **ומנין לשיש בה ידיעה בתחלה כו'.** ולא לשאין בה ידיעה בתחלה' אע"פ שאף היא אינה בת קרבן: **לכל חטאתם.** הרואה לבא לכלל חטאתם יצאה באה לכלל חטאת בתחלה שאינה באה לכלל חטאת עוד לעולם: הכי גרסינן חייבי חטאות במשמע ולא גרסינן כל חייבי חטאות: **חייבי חטאות במשמע.** הרואה לבא לידי חטאת לכשתודע לו ידיעה בסוף: **בר קרבן הוא.** כבר מפורש קרבן בפרשת שלח לך: **במזיד ולא אתרו ביה** . ואינו הרג בלא התראה כדאתמר' בסנהדרין בפרק הרי בודקין (דף מא.): **ולא אתיידע ליה.** סלקא דעתך אמינא לתני ליה להגן מן היסורין עד שיודע לו: לי

כל הנוגע בשם אינו יאות ולא יתחלא את מטבע ה' שמא ובכתה הנפש היינו מיראת כי מי נגף לא נזרק עליו שמא יהיה דומה לשאותו בו [יומא מג. וש"נ]

נוטא

על מה מכפר שעיר הנעשה בפנים כלומר מה כולל בכפרה "וכפר... מטומאות בני ישראל"

[לשון דמ"כ מגומגם ויש להגיה דאתי במקום דמ"כ. רש"ל]

רבינו חננאל

וכתיב במקדש שמא יהיה עוד טומאתו בו. מה להלן (קרבן) [טומאת מקדש] אף כאן קרבן בטומאת מקדש וקדשיו. אשר יטמא בה לרבות נבלת עוף טהור דלא שמטמא במגע אלא בבית הבליעה: ת"ר וכפר על הקדש מטומאת בני ישראל. יש לי בענין זה להביא ג' טומאות. טומאת ע"ז וטומאת גלוי עריות וטומאת שפיכות דמים. טומאת ע"ז שנאמר למען טמא את מקדשי ולחלל את שם קדשי. בנ"ע כתיב בו'. עד ומנין שעל שיש בה ידיעה בתחלה ואין בה ידיעה בסוף שעיר ויוה"כ תולה. שנאמר לכל חטאתם חייבי חטאות במשמע. אוקמוה [טומאת ע"ז] יש לומר לך אם הוא במזיד ולא אתרו ביה דלאו בר קטלא הוא. או בשוגג ולא אתיידע ליה דלאו בר קרבן הוא שעיר זה תולה והרין בטומאת גלוי עריות וטומאת שפיכות דמים כו'.

[אמנ"ל (ה"ח) ג"ג אמר מר מקדש בריה הוסר נוטא/אמנ"ל ע"ג (ב"ב) היכי דאי בינור בשיעור נסיעות בזעירא עבירות הללו שאי הללו שיש בה ידיעה בתחלה ואין בה ידיעה בסוף בריך בסיק מיחה נאן לוא נאן טעיר הנעשה הכפרת מכפר עליהם]

[זבחים פח:]

[ע"ל אלא כרת]

כריתות כה:

הגהות הב"ח

(ה) תוספות ד"ה לי וכו' דמכפר על עבירות יחודות ומרובה וכו' כדדרשינן ביה התם. ע"ב כפ' בתרא דכריתות: (ב) בא"ד ו"ל דהאי מיהא נפקא: